

Fitxa tècnica

Guió Leonardo Brzezicki **Fotografia** Pedro Sotero **Música** Nico Casal **Interpretació** Leonardo Sbaraglia, Miranda de la Serna, Eva Llorach, Iván González, Alberto Ajaka, Thalita Carauta, Tuca Andrada **Durada** 112 min **Gènere** Drama **Llengües** Espanyol, portuguès i anglès

Sinopsi

Pel·lícula que explica la història d'en Santiago, un home trencat emocionalment, que sembla no tenir cap mena de suport i està totalment a la deriva en la seva vida personal. Al costat de la Laila, la seva filla adolescent, viurà el que sembla un demencial estiu a l'Argentina i al Brasil, però acaba sent un punt d'inflexió en la relació i les vides de tots dos. És la història de l'emancipació d'una filla del seu pare i, alhora, la d'un home que, desesperadament, només busca estimar i ser estimat. (Sensacine)

Crítica

Un impressionant Leonardo Sbaraglia en el "tour de force" emocional d'un home gai

La segona pel·lícula del realitzador Leonardo Brzezicki (Noche, 2013) reflecteix el rumb del Santi, un home gai al mig d'una anarquia emocional.

El Santi (un altre impressionant treball de Leonardo Sbaraglia) viu una situació caòtica. Xef i propietari d'un prestigiós restaurant que funciona molt bé, el Luis (Alberto Ajaka), la seva parella, acaba d'abandonar-lo, i la seva filla adolescent (Miranda de la Serna), amb qui conviu, ja no l'aguanta més. A més, hi ha la seva mare anciana, la Isabel (Beatriz Rajland), i la Laura, la germana, la relació de la qual no és la millor. El Santi, que cal aclarir-ho no és dolent, ni tampoc té intencions nefastes, encara que si que és un egòlatra, no sap, no pot o no vol veure més enllà dels seus propis nassos i busca compensar les seves dificultats afectives amb regals i viatges, mentre s'autoenganya amb l'excusa que així tot estarà bé. El Santi està desestabilitzat i no s'adona que la seva vida s'esfondra i amb la seva també la d'aquells que estima.

Errante corazón (2020) comença amb una festa gai en un casalot, la càmera en mà recorre les diferents habitacions i els cossos d'homes nus que ballen, beuen, es besen i tenen sexe sense cap mena de pudor. Tot és caòtic. El que es mostra i com es mostra. I aquesta presentació de la història és el reflex de la vida del Santi i com el director i guionista decidirà explicar-la: visceral i passional.

A través d'una posada en escena tan refinada com rabiosa, on la càmera es posa sobre els cossos, les cares i els diferents espais per captar el més mínim detall expressiu i corporal dels seus personatges, Brzezicki indaga a l'interior del Santi, i els seus vincles, a partir de l'externalització de les seves accions, els moviments, els gestos i l'espai on es mou. La direcció de fotografia del brasiler Pedro Sotero (*Rojo*, 2018; *Bacurau*, 2019) és tan delicada, cuidada, personal i alhora tan real que el relat es tenyeix d'una veritat tan pura com punyent.

Però sens dubte, més enllà de les seves virtuts formals i narratives, la pel·lícula se sosté en tota la seva magnitud gràcies a la increïble actuació de Leonardo Sbaraglia, en un rol atípic per al protagonista de pel·lícules com **Sangre en la boca** (2016) o **El otro hermano** (2017), enfrontat a un altre desafiament en una carrera actoral que aposta sempre pel que és dissímil, que, a diferència d'altres, no es queda a la seva zona de confort, sinó que arrisca posant el cos i l'ànima a les seves eleccions. Com ho fa amb el Santi a **Errante corazón**, una pel·lícula que el despulla internament i externament per mostrar-nos sens dubte el millor actor argentí de l'actualitat.

Juan Pablo Russo – escribiendocine.com